

Током посљедње двије деценије, српска јавност с обје стране Дрине неријетко је била суочена са поруком: „Зар више вјерујете властитим очима него нама?“ Када иза такве, неизговорене и ненаписане, али више него очигледне сугестије, нису стајали Срби – аутошовинисти, мрзители сопственог народа, од Соње Бисерко до Петра Луковића, „просвјетитељски“ посао обављали су представници западних центара моћи. У августу 1995. године, шеф дипломатске мисије Сједињених Америчких Држава у Загребу Питер Галбрајт прикључио се конвоју српских избјеглица на цести Петриња – Сисак, наводно их штитећи од каменица помахниталих хрватских „домољуба“. При томе је његово „шеретско“ осмијехивање, уз псеудозабринуту и квазиупозоравајућу махање прстом према руљи расположеној за линч невољника из колоне, знатно више личило на саосјећање са нападачима, него са жртвама. Непуних десет љета касније, Галбрајт је закључио да “Олуја” није била етничко чишћење”, из чега произлази да се својевремено пренемагао на трактору, мислећи да је, ваљда, ријеч о неком релију или карневалу.

Међу новијим примјерима такве матрице понашања, издваја се изјава амбасадора Њемачке у Београду Волфрама Маса, који је објашњавао одраслим припадницима недисциплиноване нације са Балкана да „треба да уче своју дјецу да је НАТО – бомбардовање 1999. било исправно“. Актуелни шампион те врсте дрскости и ароганције на међународној сцени ипак је донедавни министар иностраних послова Француске Бернар Кушнер. Он је 2. марта прогласио лудим новинара који му је у Грачаници поставио питање о трговини органима киднапованих Срба са Косова. Након салве неурачунљивог клиберења, Кушнер је сумануту епизоду довршио ријечима: „Шта је то жута кућа? Која жута кућа? Зашто жута? Господине, ви треба да се преконтролишете. Доста је било. Није било жуте куће, није било трговине органима“. Данас тај нимало духовити пајац тврди да се није церекао. Пошто му невјерица у могућност телевизијских камера да вјерно пренесу димензије његове избеzumљености није довољна, Кушнер сада иде корак даље у обрачуна са здравим разумом и пита: „Ко је тај јадни Дик Марти?“

Фаворит: Међутим, овог пута није баш једноставно гурнути под тепих стравичну причу о објекту у околини Бурела, града на сјеверу Албаније, гдје су, према Мартијевим сазнањима, припадници такозване ОВК након уласка НАТО - трупа на Косово доводили заробљене српске цивиле, а затим користили њихове органе за један од најгнуснијих начина зараде који је (не) људски ум могао да смисли. Имајући у виду ранија, првенствено медијска истраживања, та локација је, по свој прилици, била тек једна тачка у систему од најмање шест логора за мучење Срба на албанској територији.

Извјестилац Савјета Европе за то питање, швајцарски правник и посланик СЕ Дик Марти, систематизовао је такве веома основане сумње, комбинујући их са материјалом који му је, уз помоћ ауторитета функције, био доступан на разним официјелним и обавјештајним адресама, од Приштине до метропола унутар Европске уније. Промјена која је наступила након усвајања његовог извјештаја у Комитету за правна питања Савјета Европе још увијек није пресудна, али је врло значајна, пошто су, фактички, први пут на континенталној политичкој сцени од 1990. наовамо озбиљно схваћене српске тврдње да очи проналазе поузданији пут до истине од вјеровања на ријеч Тонију Блеру, Хавијеру Солани, Билу и Хилари Клинтон, Јелку Кацину и осталим покровитељима шиптарског сепаратизма на Косову.

Нарочито је битно то што је исправно означен врх крволочне пирамиде – у виду побједника на изборима за албанског поглавицу у Приштини, 12. децембра, досадашњег и будућег „премијера“ готово једине отворено мафијашке територије у Европи, Хашима Тачија. Ипак, док се аутори у водећим западним новинама чешкају по глави и питају – какву су то звијер фаворизовали, заједно са кључним политичарима из њихових држава, криминалац са кодним именом „Змија“ не дјелује узнемирено. Пошто 25. јануар 2011. године, као датум када би Парламентарна скупштина Савјета Европе требало да разматра Мартијев извјештај, није толико близу, Тачи је одлучио да искористи вријеме да формира „владу“ Косова. Као у доба када је идол албанских терориста Адем Јашари био жив и здрав, назире се поновно збијање редова комплетне братије из УЧК. Јер, „Змија“ је већ направио коалицију са тамошњим главним тајкуном Беџетом Пацолијем, а у окриљу „Алијансе за ново Косово“, на чијем челу је купац признања косовске „независности“ од минијатурних острва у Тихом океану за милионске износе, већ се угнијездио Агим Чеку.

Бивши официр ЈНА и Хрватске војске, а затим и главнокомандујући ОВК, којем је Женевска конвенција увијек била само алузија на некакав казино у Швајцарској, полако мјерка оптималну фотељу, а Тачи најављује лет до Хага, како би и Рамуша Харадинаја убједио да му је мјесто новом-старом албанском „тиму снова“. Међутим, не ради се о екипи способној да преплаши Леа Месија или Леброна Џејмса. У конкуренцији са осовином Тачи – Чеку – Харадинај, за репутацију би, бар постхумно, морао да се забрине Пол Пот или неки сличан масовни убица у савременој историји човјечанства. За кукавну репутацију би одавно морали да се забрину и најпрепознатљивији актери политичке и правосудне „елите“ Србије. У поређењу са јадном и биједним реакцијама Бориса Тадића, Владимира Вукчевића и Бруне Векарића на развој ситуације у вези са извјештајем Дика Мартија, чак и дрипачки стил Бернара Кушнера посједује обиљежја интегритета. У току прошле седмице, манекен на функцији предсједника Републике био је окупиран скупштином Демократске странке и тражењем начина да побједи на „изборима“ за партијског лидера са подршком од 110 процената, те да, успут, уклони јединог конкурента у ДС-у, Вука Јеремића.

Максималисти и минималисти: Послије такве манифестације “плурализма”, која би постидјела и Мирјану Марковић, Борис Тадић је стигао да проциједи да „тамо нека“ гужва интернационалних размјера неће пореметити његове односе са колегом Тачијем и намјеру да почетком наредне године с њим унаприједи билатералне односе двије „сусједне државе“. Дакле, „Нарцис“ је „Змији“ уручио „легитимитет“, а кловновски пар Вукчевић – Векарић из Специјалног тужилаштва за ратне злочине частио га је „легалитетом“. Образложење незаинтересованости за међународно процесуирање или бар притисак на Тачија било је испрено: „Није нам доступан“. Није им била доступна ни половина земунског клана, па се постепено пуне затвори и гробља ликовима из те структуре. Није им био доступан ни екс-Санџаклија Ејуп Ганић, па је давни становник Србије бар неколико мјесеци у Лондону био принуђен да се бори са црном слутњом да би непланирано могло да га огрије „сунце старог краја“. Биће да им је доступна само жеља да се не замјере Вашингтону, коме Тачи и даље “остаје партнер”, док перверзни афинитети овог Џека Трбосјека са Проклетија у његов ЦВ у Стејт департменту улазе само у рубрике о хобију и слободном времену.

Већ извјесно вријеме, школа мишљења трија Тадић – Вукчевић – Векарић блиска је и Златку Лагумџији, предсједнику Социјалдемократске партије БиХ. И он барата само с оним што му је доступно. А то није превише – тек спектар идеја које могу да се приме искључиво у радијусу од неколико квадратних километара у центру федералног Сарајева. Тај дијапазон је толико широк да су у њега, уочи формирања власти на нивоу ФБиХ и Босне и Херцеговине, стале чак четири партије. Осим СДП-а, ту су још Странка демократске акције, Хрватска странка права и Народна странка „Радам за бољитак“. Приватна опција Златка Лагумџије и Жељка Комшића ушла је у посљедњу предизборну кампању са патетичним флоскулама о томе да „грађани желе промјене“. И добиће их, нема шта, бар у творевини састављеној од десет кантона. Јер, мало је дијелова планете чији становници могу да присуствују стапању црвене и зелене боје на политичкој сцени. Али, то није све, пошто осим неизвјесног исхода укрштања тековина Сјеверне Кореје и Ирана посредством СДП-а и СДА у тај хибрид улијеће и трећа нијанса – црна боја праваша Звонка Јуришића. С тим да на прагу 2011. у БиХ егзистира необична варијација на умоболне теме Анте Павелића и Анте Старчевића. Док су се двије сподобе из прошлости залагале за Хрватску до Дрине, а муслимане третирали као „хрватско цвијеће“, данашњи ХСП је обрнуо ствари, па инсистира на Босни и Херцеговини до Сутле и на позицији Хрвата као „муслиманског цвијећа“.

У удруженом походу бошњачких максималиста и хрватских минималиста на границу са Словенијом, теоретски партиципира и НСРЗБ браће Иванковић – Лијановић. Али, пошто је ријеч о партији без боје, укуса и мириса, особе у смијешним плавим мајицама не могу дати допринос црвено-зелено-црном савезу. Будући да су незаинтересовани за високу политику, у резонима фабриканата саламе НД (Би) Х-салутирање има тежину тек ако

гласи: „За буџетске потицаје спремни“. Или: „За пореске и царинске олакшице спремни“.

Да би орасположио своје омиљене месаре, Лагумџија не бира средства. Божи Љубићу нуди столицу предсједавајућег Савјета министара Босне и Херцеговине, иако ни у лудилу нема самосталну моћ да то обећање испуни, само да би шеф ХДЗ - а 1990 напустио Драгана Човића и ојачао СДП-ов круг подобних Хрвата са пет одсто подршке у властитом народу. Пошто је са Републиком Српском таква математика неизводљива, успостављен је општебошњачки консензус око амбиције да се РС финансијски “торпедује”. Метода је изузетно оригинална – 1.400 Сарајлија, за почетак, од “мањег ентитета” тражи 900 милиона марака одштете за гранатирање у току рата. Са хрватским институционалним капацитетом у једном, а српским новцем у другом џепу, Лагумџија може да озида “жуту кућу” братства и јединства по СДП-стандардима. Истина, нема Хашима Тачија. Али, има Лијановиће. То је већ довољно да БиХ постане идеална “држава за човјека”, рајски врт у којем се зна шта је важније - извјештај Дика Мартија у руци или Божо Љубић на грани.